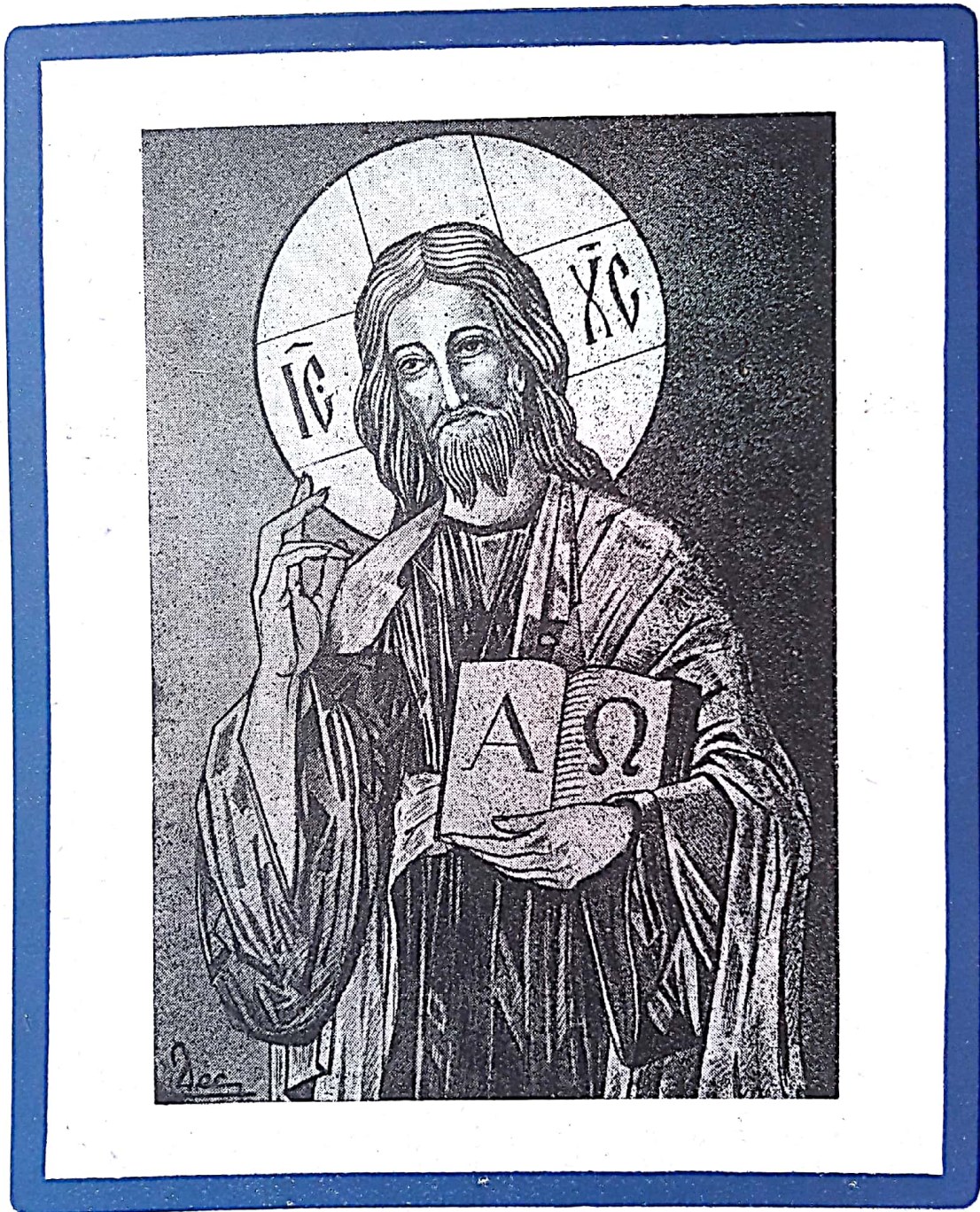

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSCHENMINNAAR
Maandblad

LA VOIX DU CHRIST
AMI DES HOMMES
Revue mensuelle

Голос Христа Чоловіколюбця

ХТО З БОГОМ, З ТИМ БОГ

РЕДАКЦІЯ :

R. P. B. Kurylas C. SS.R. 17, rue Grande Triperie, MONS.

—::—

АДМІНІСТРАЦІЯ :

R. P. J. Boon C. SS. R. Brabançonnestraat, 97, LEUVEN.

—::—

Нашим представником на Голяндію для „Голосу Христа Чоловіколюбця” є Впр. о. Вейнговен. Проситься у всіх справах зв'язаних з цим релігійним часописом звертатися на адресу :

E. P. WIJNOVEN, Stapelen, BOXTEL, NEDERLAND.

В Голяндії замовлення на книжки Видавництва О.О. Редемптористів у Лювені, як рівнож належитість за закуплені книжки, належить слати на руки ВПр. о. Генерального Вікарія Ван Де Малє. Адреса : Z. E. P. VAN DE MAELE, Kapel in 't Zand, Parklaan 3. ROERMOND, NEDERLAND — Postcheckrekening 26.406

КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ

„ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”

на 1950 Святий Ювілейний рік.

з цікавими статтями та ілюстраціями з релігійного й народного життя українців в Бельгії і інших краях, появиться вкортці й буде цінною настільною книгою на цілий рік та пам'яткою з днів побуту на скитальщині. — Ціна 20 бельг. франків, в Англії 3 шелінги, в інших краях рівновартість в валютах цих країв після офіційного курсу.

Замовлення слати на адресу :

BIBLIOTHECA ALFONSIANA

Brabançonnestraat, 97, Leuven (Belgium).

Тамже можна замовляти рівнож і інші книжки видання ОО. Редемптористів і ОО. Василян. Гроші в Бельгії слати поштовим чеком, вписуючи на нім кромі адреси вище поданої :

C. CH. P. 4510.11.

За позволенням церковної влади.

Avec l'approbation des autorités ecclésiastiques.

Met kerkelijke goedkeuring.

BIBLIOTHECA ALFONSIANA

**Brabançonnestraat 97, LEUVEN
(Belgium)**

Е. Л.

Слова заохоти до Молитви

Перед війною були в нас лиш одиниці, які стояли вже так високо на ступнях досконалости католицьких практик, що розуміли значення і передали в життя щоденне слухання Служби Божої.

Тоді для багатьох була легка вимівка: саме недостача часу й інші зайняття буцімто не дозволяли на щоденне слухання Служби Божої. Майже в усіх відносини були унормовані, людям переважно поводилося зносно, тож багато забували на молитву, а про релігійні практики, то багатьох й слухати не хотіло.

Тепер часи змінилися. Ми тут на чужині — нещасні переселенці — витручені з нормальних рейок, позбавлені матеріальних багатств і підстав існування. непевні завтрішнього дня, переважно безробітні, особливо люди старші й інтелігенція, чи то живучи в таборах чи й поза ними, маємо часу доволі й уже з природи речі, після поговорки — як тривога, то до Бога — повинні більше чим перед війною посвятитися службі Богу і ближнім, посвятити час молитві, розважанням про потреби нашої душі, а перш за все слуханню Служби Божої.

Чи ще й тепер будемо вимовлятися, що на це не маємо часу? Чи не достає в нас зрозуміння, яке воно важне? Чи недостає релігійности взагалі нашим громадянам? Чи недостає нам намірень, за які б ми молилися?

О, ні! Так зле не є! І дух релігійности ще не пропав у нашім народі, ані намірень нам не бракує. Бо ж зважмо: Ось треба би помолитись і Бога попросити і за себе, і за своє здоров'я і поведження, і за своїх близьких і дальших кривих і свояків, і за наших добродіїв, які тут на чужині нас спомагають, і за наш загаль тут на вигнанні бідуючий, і за тих, що остали там за залізною куртеною, і за відвернення нещастя від нас і від них, і за поміч для вже страдаючих на засланні й в тюрмах; за наше переслідуване духовенство, ченців і єпископів; за наших страдальних жовнірів, ранених і покалічених ув останніх війнах, за батьків, щоб мали змогу дітей по християнськи виховувати; і за дітей та нашу молодь, щоб добре вчилась і виховува-

лась на добрих громадян, на славу Богові й Україні. Але і за наших ворогів треба молитись, бо так виразно Ісус приказав, за навернених грішників і невірних, за хворих, умираючих, за тих, що в небезпеці, за витревання в добрім до смерти людей справедливих і праведних. Це все за живих, а ще скільки молитов треба посвячувати за померлих! За померлих наших батьків, рідню, приятелів, добродіїв? А чи можемо ми не помолитися за славу України, за її волю та за героїв, що лягли за неї в останніх війнах, під Крутами, в чотирикутнику смерті, на Закарпатті? За наших мучеників, що погибли в тюрмах і на засланні? Справді: така безліч намірень для молитви, що чоловік властиво повинен би не переставати молитися.

А треба ще пам'ятати, що ми не можемо обмежуватися лише до молитви просительної, бо ще треба молитися щоб віддати Богові належну честь, щоб Богові подякувати за незчислені добродійства й ласки для душі й тіла, якими Він нас всіх щоденно й неустанно й перебагато обсипує й наділяє, щоб перепросити Бога за наші гріхи і провини та відправити покуту і Богові задосить учинити за всі зневаги й богохульства наші і наших ближніх, вкінці щоб нести поміч душам, що терплять у чистилищі.

На всі ті намірення треба не тільки молитов, але ще й жертвувати Богослуження і слухати їх і то не тільки в неділі і свята, до чого ми є зобов'язані під загрозою тяжкого гріха, коли занехання не є оправдане, але також до слухання Служби Божої частіше, наскільки можливо щоденно, або і покілька Богослужб на день.

До заохоти для тих, у яких серці палає вогонь любови до Бога, до нашої Батьківщини і до всього людства, а особливо до нашої страдаючої Українсько-Католицької Церкви, подаємо нижче слова святих Отців і Учителів Католицької Церкви про значення й користі зі слухання Служби Божої взагалі і спеціально про користі частіші її слухати. Ще треба завважити, що слухання Служби Божої вимагає від нас духа пошани для неї, покори, скуплення думки, побожності й напруженої уваги, бо ж підчас Служби Божої безліч янголів окружає вівтар, а підчас перемінення небо отвирається і сам Христос Господь із Херувимами, як зі своїми дворянами сходять на престіл, щоб себе безкровно жертвувати Богу Отцю. Треба відчинити душевні очі й бачити це велике чудо.

Отже призадумайтесь над понижчими словами заохоти святих Отців Католицької Церкви, а напевно неодному із нас спалахне охота якнайчастіше користати з участі в Службі Божій.

Де нема греко-католицької церкви й богослуження, там можна піти і на латинську Службу Божу зовсім сміло, бо тут нам ніяка полонізація не загрожує. Отже спішімо

поки час, поки нам іще цього не завороняє ніхто, поки ще Служба Божа всюди відправляється і поки ще нам Бог уділяє настільки здоров'я, що маємо силу і можливість піти до дому божого, щоб Службу Божу вислухати. Бо не всі і не всюди ці три нагоди будуть! А коли б одної з них не було — вже буде по часі! Отже поки час!

Св. Берnard, доктор богословії, такі подає користі зі слухання Служби Божої: „Якщо ми в стані освячаючої ласки (себто без тяжкого гріха на душі) вислухаємо побожно Служби Божої, то осягнемо більше користі, як той, що відбув паломництво по всіх чудотворних місцевостях або роздав усе своє майно убогим”.

Св. Августин каже: „Хто побожно слухає Служби Божої, найде поміч, щоб уникнути тяжкого гріха та одержить прощення повсякденних гріхів”.

„Всі кроки, які ти зробив для слухання Служби Божої, є янголом почислені. За кожний крок Бог тобі винагородить тут і в вічності.

„Злий дух втікає від людини, яка побожно слухає Служби Божої та споглядає на Найсвятіші Дари.

„Того дня, що ти вислухав Службу Божу побожно, — не будеш голодний.

„Того дня, коли ти підчас Служби Божої споглядаєш побожно на Тіло і Кров Христову, душевне світло твоїх очей не буде притьмарене.

„Жертвувати Службу Божу за померлих і молитися за них, це значить працювати для себе, молитися за себе”.

Св. Григорій Великий: 1) „Хто вислухає набожно Службу Божу, — той буде того дня стережений від усякого нещастя. 2) Нема такої жертви на світі, яка б так цілюче помагала душам, що терплять у чистилищі, як Служба Божа. 3) Через заслуги Служби Божої грішники навертаються, вірні в побожності утверджуються”.

Св. Тома з Аквіну: „Оце користі з Найсвятішої Жертви Служби Божої: — Вона дає силу відганяти злі думки, нищить підставу гріха, приказує пристрастям мовчати, дає душі, велику силу поборювати своїх ворогів, зчеркує повсякденні гріхи, просвічує серце й утверджує в справедливості, дає заохоту робити добро, дає ріст чесноті чистоти, помножує горіння любови до Бога і ближнього, дає силу поборювати й терпеливо зносити злидні та наповняє душу всіма християнськими чеснотами”.

Св. Анзельм : „Більше є користи з одної Служби Божої побожно вислуханої за себе ще за життя, чим тисяча Служб Божих, відправлених за ту саму особу по її смерті”.

Поважно подумаймо над тими словами і користаймо зі слухання Служб Божих, поки час !

Але що ж мають чинити ті всі, які дійсно без власної вини не мають змоги брати участі в користях з приявності на Службі Божій? І для них ці користі не є замкнені, ані страчені Вони нехай пам'ятають, що на цілім світі відправляється щоденно 300 тисяч Служб Божих католицьких, отже на одну секунду припадає пересічно чотири освячення в кожній порі дня. Тому вони можуть чи то ранком, чи у вечір, в день чи в ночі при добрій волі сказати собі : „Господи ! Не маю змоги бути на Службі Божій, але духом лучуся з тою Службою Божою, яка **тепер** відправляється де-небудь на земській кулі і цю Службу Божу жертвую Тобі. Мій Боже, в такім чи такім наміренні. Цю духовну сполуку з Найсвятішою жертвою Служби Божої може легко практикувати і Службу Божу жертвувати на всякі намірення кожна людина у кожному часі, навіть при роботі і серед забави, але треба пам'ятати, що для того, хто може бути приявний на Службі Божій, — це не заступить її вислухання.

Тому ще раз закликуємо : Слухаймо Служби Божі якнайчастіше і користаймо з їх ласк, поки ще на це час, який втіче і не повернеться !

Ще ліпше, коли ми підчас тих Служб Божих можемо і чуємося достойними приступити до святого Причастя.

ПОЕМИ КРАЩОЇ ВІД ДЕРЕВА НЕМА

Однаково : чи літо, чи зима —
Поєми кращої від дерева нема.

Уста його припали до землі
І з лона п'ють і п'ють нектар її.

До Бога дивиться воно весь день
І шепче безліч молитов — пісень.

Як пильно в кучерях своїх воно
Таїть гніздо пташине не одно !

В зимі на грудях снігу постіль дасть,
А в дощ — всього себе віддасть !

Поєми створені шаленими, як я,
А дерево — лиш Ним, як небо і земля.

З англ. мови переспівав **О. Олесь**

I. Ц-ий.

ЛИСТОПАДОВІ ДНІ

Вони пестрі в події України, як падаюче з дерев, помальоване низкою кольорів, листя. Переважно вони сумні, одностайний шепіт — плач посохлих билин, завив у чистому полі холодного вітру, як низькі, валуваті, дощливі, осінні хмари. Лише декілька з них усміхаються золотавим килимом крізь сірі, тяжкі, холодні тумани.

Листопадові дні в Україні! Ось вони з небагатьох: Батурин, ліквідація гетьманату, проголошення самостійності західних українських земель, здобуття Києва, Базар, смерть Михайла Грушевського та князя Української Католицької Церкви Митрополита Андрія Шептицького.

У ранці 1-го листопада 1918 р. столичний город Льва пробудивсь здивований. Небо було чисте, а сонце всміхалось, пестило та цілувало українські прапори, які повівали на свято - Юрській горі, ратуші, а згодом у цілому місті. Західні землі України скинули австро - польські окупи, стали вільними.

Радість без краю: відродженого Львова, галицької землі, цілої України. Як 20-того січня цього самого року грали дзвони Св. Софії у Києві, проголошуючи самостійність східних українських земель, так само коливались святоюрські, гомонячи золотим гомоном про славу Львова, славу Романової землі. Їхні срібні тони летіли у синіє облаки, розсіваючи митрополичі благословенства на гаптовану золотом землю.

Але прийшли слідуєчі дні: зимні, непривітні, слотливі. Тарахкотіли скоростріли, гули гармати у Львові, в цілім краю. Чисельно сильніший ворог, підпомаганий матеріально та морально іншими державами, завзято наступав. Дудніла земля, вмиваючись кров'ю українських героїв, а вони: селяни, студенти, гімназисти, сини скромних соломою критих хат по львиному йшли у нерівний бій, записуючи штиками найновішу українську історію Галичини як українського краю.

Ідейність, любов до Бога, до України та віра в краще завтра додавали їм відваги та сили. Не лякались вони ворожої переваги, а по героїськи боролись і вмірали за Україну.

27 літ пізніше 1 листопада 1944 року чорний прапор жалібно повівав на святоюрській горі. Плакали дзвони, несучи рву чим вітром у найдальші закутини України сумну вістку :

...Нестало в живих Того, котрий жив, молився, працював та страждав для народу. Нестало! Величень Духа Митрополит Андрій Шептицький, засмучений відвічним ворогом України перенісся у вічність, благословлячи в останнє увесь український народ.

Раділи вороги зо смерти спаралізованого Старця Митрополита, боячись його популярности та любови в цілім українським народі. Боялись Того, котрий давав, сам будучи хворим, розраду та поміч вдовам, сиротам, політв'язням, студентам, інституціям та котрий перший во ім'я Істини виступив енергійно проти нечуваного варварства ХХ століття : палення і розбирання холмських церков польським урядом. Боялись князя тої української церкви, яка завжди працювала для народу, боролась і терпіла з ним, боялись велитня Правди, українського Мойсея.

*
**

Ідея родить ідеї; чин стимулює чин; кров пролята за ближнього, нарід, правду, Віру, є найбільшим виявом любови до Бога та Народу. Не гине даром, а зроджує нових борців Правди.

І нині, в листопадові дні 1949 року, як колись, пригадуються всім минулі листопадові дні в Україні : Батурин, ліквідація гетьманату, проголошення самостійности західних українських земель, здобуття Києва, Базар, смерть Грушевського та великого князя Української Католицької Церкви Митрополита Андрія Шептицького. І нині, як колись гуляють бійці Української Повстанчої Армії під свист холодного осіннього вітру по всій Україні, відновляючи річниці листопадових днів.

Усім тим листопадowym героям — борцям та мученикам, які віддали життя за Христову Правду та Україну, скажім із глибини серця, клонючи в пошані наші голови, за поетом :

„ Правда :

кров з каміння може змити дощ,
червона місяця хустина може стерти,

Але

наймення Ваші багряніш від рож
горять у пам'яті на плитах не затертих :
Змагались Ви, боролись й жили,
кохались у борні, як ми у гулях,
та очі Ваші сяли **Вічністю,**

Коли :

у серці мов зоря,
застрягла біла куля. ”

...Український листопад 1949 року, як у минулому, і
дальше стелить своїм лицарям крізь густі, тяжкі осінні
тумани золотом ткані килими...

О. Ю. Гірняк.

Б А З Ї

Його батьки були маломовні, тихі люди, а дуже солідні у відношенні до Церкви й сусідів. Базь теж не любив говорити. Сидів, як закаменілий в лавці, тільки водив за мною великими, пулькатими очима і стидливо паленів, коли я до нього заговорив. Його батьки ніколи в неділю не спізнялися до церкви, а він сам то і в буддень ні. Точно в 7 годині ранку, літо, чи зима, — погода, чи сльота, котився той 7 літний пацан стежкою понад фосу, — бо так навчав батько, щоб не попав під авто, грубенкий, в тяжких батькових чоботах, до церкви. До року вже стався в церкві необхідний, бо старий дяк і паламар не завжди приходили. При кінці шкільного року вже читав церковне письмо, служив до Служби Божої і співав в крилосі.

Аж ось Базь збунтувався. Приходить до мене його мати, сплакана і каже: „Отже, вже Базь не буде ходити до церкви!”

— Чому? — питаю.

— Аво, дивіться. Вчора Ви сказали: „Базю, нема паламаря. Підеш зі мною до хворого?” Базь, як звичайно, тільки кліпнув очима і сейчас приготувався. Засвітив, як самі знаєте, ліхтарню, взяв дзвінок тай покотився понад фосу.

Я решту сам нагадав. Надійшли діти, та й так здивувалися, що навіть забули віддати честь Найсвятішим Тайнам. А як я кликнув, почали голосно сміятися.

— Як прийшов, оповідає мама дальше, — до школи, ціла кляса з реготом закричала: „Паламар!” Прийшов до дому й каже: „Я вже більше до церкви не йду!” Знаєте, Отче, який впертий його батько. Такий самий і Базь.

Я успокоїв маму. Обіцяв, що сам з ним поговорю, але даремно. Базь почервонів, втягнув голову між рамена і сховався за діти. Нераз я молився, щоб Бог покерував тою гарною дитиною, але Базь довго не показувався в церкві. Не то на тижні, але навіть і в неділю. Аж на Поклони таки не витримав. Несміло, наче той митар, станув коло порога і там з повагою, вибив всі поклони. В неділю вже стояв між хлопцями, а від наступного дня вже знова помагав в Богослужбі.

По двох літах перейшов до гімназії і вступив до Пласту. В третій кляс і вже сміло і різко ставав в обороні релігії, коли було треба, а, як учень п'ятої кляси, став провідником Марійського Кружка. Був моєю правою рукою. Інтуїційно вичував мої побажання і пляни. На Базя можна

було спуститися з цілим довір'ям. Гарний, барітоновий голос, замилювання до співу, енергія, такт, добрий веселий настрій і скромність висунули його скоро на чоловіче місце в громаді. Без Базя вже не відбулася в селі ніяка імпреза.

Приготовлялася вистава релігійної драми „Неон”. Є там сцена, що св. Мученик, обороняючи перед поганським трибуналом свою невинність, переминюється в апостола. Базь, виконуючи цю роль, замість до суддів, звернувся до залі, де сиділо багато комуністів, що прийшло на виставу тільки для розривки й виголосив апологетичну промову з драматичною гестикуляцією, палко від серця. Публіка дуже споважніла, а Марійський Кружок від того дня обняв провідну роль в релігійному життю громади й спричинився дуже до її навернення до Христа.

На 3 місяці перед вибухом другої світової війни Базь здав матуру. Та його побажання вступити на теологію не могло здійснитись. Тоді він зголосився на учительську працю в рідному селі. Приняли, але й накинули йому обов'язок ширити в школі антирелігійного духа. Базь не взяв тої вимоги серіозно. Приходив і далі ще щонеділі до церкви, співав в крилосі, читав Апостола та приступав до св. Причастя. Я сам був занепокоєний його долею і раз навіть звернув йому увагу, чи не занадто він себе експонує, чи не було б ліпше, якщо б він виконував релігійні обов'язки в поблизькому, більшому місті. Базь усміхнувся, махнув зневажливо рукою і відповів: „Я інакше не можу”.

Коротко по нашій розмові управитель школи, комуніст з Києва, пригадав йому обов'язок заявити перед школярами, що він не вірить в Бога і візвати їх, щоб вони не ходили до церкви. Базь послухав. Зібрав всі діти до одної залі і промовив: „Діти, не вірте в Бога, так як я не вірю. Не ходіть до церкви, так як і я не ходжу. Зрозуміли?”

Діти бухнули сміхом, вдарили в долоні і крикнули: „Зрозуміли!”

Мої обави не були потрібні. Большевики числилися ще тоді з настроями в громаді і лишили Базя в спокою. Як тікали в 1941 році хотіли його забрати, але не могли найти. Базь працював в школі за німецької окупації спокійно, поки заграла боева сурма. На її заклик Базь покинув молоду жінку з немовлятком і зник у лісі.

Де ти тепер, мій коханий Друже? Де б не був, нехай Бог Тебе благословить.

Борис Черногор

М О Л И Т В А

Як зоріє : меркнуть зорі,
Роси на траві прозорі
Славлять Бога
У безмірному просторі.

День. Ясніє... Божі Діти
В ризах, святістю одіті.
Богу в церкві розпочали
Святі жертви приносити.

Летить, лискавкою лине —
В небо молитва людини...
Любий Тату, ласку з неба
Злий багату, змий провини.

Кулемборг, дня 12.ІІІ.1949.

Вечоріє : мовкне поле,
Озвались вечірні дзвони.
Дерев тіні молитовно
У надхнінні б'ють поклони.

Червоніє сонце в ярі,
Срібно - пурпурові хмари
Розстиляє по синяві —
Посилає Богу в дарі.

Ледяніє сніг на горах,
Буйні буруни на морях
З вітром братом в розговорах
Перед вічним Маєстатом.

Все німіє, лиш спів пташки,
Запах зілля, звук комашки —
Творця - Пана величають,
Аж до рана, — за всі ласки.

Раїса М.

ВІСІМ МАТРОСІВ

(Оповідання священика)

Арештованих було понад триста душ. Ми, священики, намагалися потішити й підтримати скільки могли, наших товаришів по недолі. Ми закликали їх здатися на волю Божу й молилися за всіх. Щоправда, було між ними чимало й таких, котрі лютували, злостилися на нас і за наші намагання підбадьорити їх відвдячувались брутальними насмішками і лайкою. Найбільше в цьому напрямі відзначалися матроси, що стали для декого навіть об'єктом розваги від тоді, як появилися в нашій камері. Було їх вісім чоловіка і привели їх недавно. Це була одна компанія, міцно згуртована й об'єднана спільною для всіх печаттю морального розкладу.

Як то кажуть, море їм було по коліна, вони з усього насміхалися, з усіх кепкували, а найгірше ставилися до нас, духовних, узявши священиків за ціль і мету для своїх знущань.

Проте ми, ніби не помічаючи їхньої ненависти і призирства до нас, лагідно й ласкаво радили їм згадати Господа Бога, щоб цим пробудити в зачерствілих, збіднілих душах тямую про людські вищі почуття і гідність людини.

Що-ночі когось виводили з камери і всі розуміли — для чого... Було тоді дивно й моторошно, що навіть у цю останню мить декотрі не хотіли звернутися до Спасителя. Однак були й такі, що перед стратою підходили до нас на сповідь, широко каялися і просили розгрішення та благословіння.

Матроси, бачивши сповідника, що ставав навколішки перед священиком, злорадно реготались і лаялись на всю камеру. Один з них особливо мене вражав. Це був гарний і стрункий хлопець. Коли він, бувало, сидів задуманий, або спав уночі, на нього приємно було дивитися. Та як тільки він прокидався, відкривав очі й зустрічав мій погляд, зараз же в його блакитних очах займався демонічний вогонь. Здавалося, він роздер би мене на шматки, коли б це тільки було можливе.

Я жалів його. Хотілося спасти цю спроневірону душу. Я робив йому всілякі дрібні послуги й не раз намагався поговорити з ним, але у відповідь завжди чув лише образу й такі колючі насмішки, що регіт в'язнів розлягався по всій камері. Заохочений цим він дедалі ставав нахабніший і вже прямо з якоюсь насолодою знущався надо мною.

Доходило до того, що іноді цей матрос безлично й нахабно звертався безпосередно до мене: „Гей, піп! Дай хліба — я голодний, а ти сьогодні можеш постити, то ще ліпше будеш молитися за нас...”

І я віддавав йому свою пайку хліба, а за це чув неймовірно дику, брутальну лайку. Я мовчки терпів і молився за нього.

Одного разу, несподівано, всіх матросів забрали з камери. Мимохіть решта в'язнів зітхнула з полегшенням. Тоді багато з них стали висловлювати мені спочуття, а кількість сповідників значно побільшала.

Минуло три дні. Вночі я раптом прокинувся від знайомої брутальної лайки. Спершу подумав, що то мені приснилося, але відкривши очі, побачив перед собою всіх матросів. Привели їх з пов'язаними руками, — як видно, вони бешкетували й на суді. Всі восьмеро були засуджені на розстріл, час на прохання про помилування вже минув і їх мали о 5 год. ранку розстріляти.

Я дивився на них із співчуттям. Обличчя в них були злі й понурі, вони нічого не говорили й лише кидали на всіх люті погляди. Співчутливо глянув я й на свого мучителя, той почув на собі мій погляд і відвернувся від мене з презирством.

Підійшовши до одного священика, я пошепки сказав йому :

— Треба нагодувати їх, адже вони голодні.

Той відповів :

— Віддамо їм усе, що знайдемо. Але ж як вони їстимуть, коли руки в них пов'язані ?

— Будемо їх годувати...

І ми зібрали все, що могли з наших бідних запасів і годували їх, наче малих дітей. Мені довелось годувати мого мучителя. Він був такий голодний, що пожадливо хапав губами з моїх рук хліб і все, що я йому давав, а коли погляди наші зустрічались, він відводив очі.

Коли всі поснули і я заснув, то згодом почув, що мене хтось будить. То був мій гнобитель.

— Чого ти хочеш ? — питаю його.

— Отче, дайте мені відповідь на одне запитання.

— Кажи.

— Скажіть мені правду : Бог є чи не має ?

— Певне, що є !

— То чому ж той ваш Бог такий несправедливий ?

Я спокійно став пояснювати йому, що Бог є справедливий і милосердний для всіх. Він слухає мене спершу дуже уважно, але потім перебив :

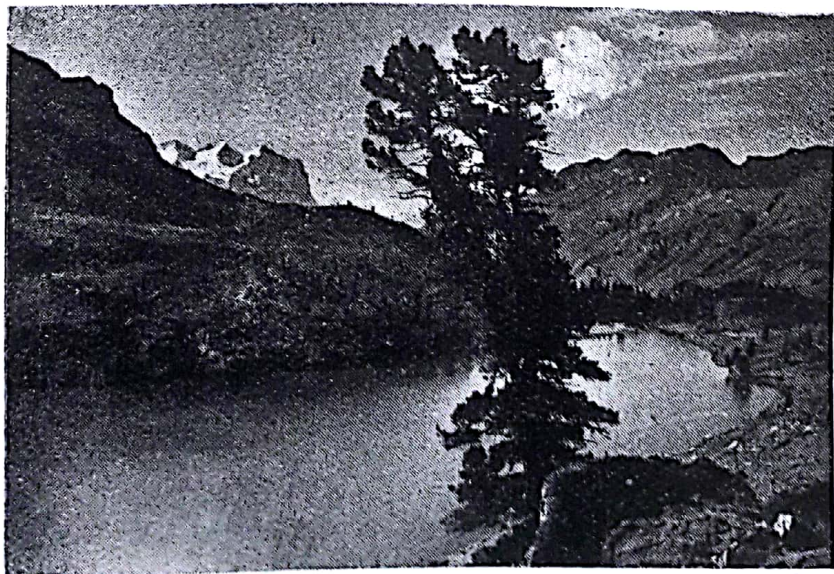
— Чому ж Він такий несправедливий до мене, коли ви запевняєте, що до всіх добрий ?

Тоді я спитав :

— Що з вами трапилось ? Розкажіть мені.

— Добре. Я розкажу, а ви самі побачите, чи Він справедливий. Ось що зо мною було. Раз якось я катався на човні. День був гарний, радісний, навколо мене — тільки вода та зелені береги. Я поклав весла й пустив човен за водою, а сам задивився на небо й замріявся.. Я ще молодий, отче, а от декілька годин мушу вмерти...

(еґло вннэжвотдц)

Під Лелійним Прапором

(Сторінка Братства Божої Матері Неустанної Помочі)

Іванна Петрів

Братство Неустанної Помочі Божої Матері на еміграції

(Продовження)

Наші духовні круги задумали відновити тут на скитальщині діяльність Архібратства Б. М. Н. П. Це Архібратство засноване в 1927 році мало свій осідок перед війною в краю, в Станиславові і начисляло вже 1929 р. 150.000 членів. Якщо на рідних землях ця організація була для нас така важлива, то тим більш вона необхідна нам емігрантам на чужині.

Ціль Братства.

Почитання Б. М. Н. П. Для нас українців почитання Б. М. Н. П. є природне. Вже князь Ярослав Мудрий віддав всю державу під Покров Божої Матері і від цієї пори весь нарід величає її своєю Владичицею. Нам сьогодні тут на чужині тимбільше потрібний захист нашої Владичиці. Тут на чужині, де чигають на нас чужі примани, де затоплює нас чуже море, де наші діти ростуть яничарами, де заражуємося чужою моральною гниллю, тут потрібна нам поміч нашої Покровительки. Ми поширюючи ідею братства охопимо не одну одиницю перед винародовленням, перед відступством від віри, перед духовним і фізичним упадком, а тимсамим станемо апостолами Христовими серед нашої еміграції. Основникам Братств треба в першу чергу вивчити терен серед якого стануть працювати. В першу чергу

треба пізнати, що уявляє собою ця вітка нашої еміграції, яка опинилась в Західній Європі. В більшості це сама не вироблена, недосвідчена молодь, без будьякої освіти, без товариського вироблення, без розуміння свого післанництва на чужині. Те явище є між жіночою і між чоловічою молоддю. Нашої інтелігенції дуже мало, а якщо де є одиниці, то сторонять від релігійного життя так, якби це було чимсь, що не лицює інтелігентові. В найкращому разі відповідять вам насмішкою на ваше запитання. От саме це нездорове явище серед нашої інтелігенції на еміграції свідчить найкраще що нам бракує державницького вироблення. В державному організмі треба й слід використати всі прояви життя народу, всі його пориви й почування для розбудови цього організму, для вдержання його при житті. Злегковаження такого чинника, яким є віровизнання з усіма його додатними впливами, це значить злегковажити найважливішу артерію в державному організмі.

Значіння і вартість церковних братств

Значіння і вартість церковних Братств зрозуміли вже давно церковні круги. В найтяжчих хвилинах нашого державного й національного занепаду церковні Братства (Старопігія у Львові, Божої Матері в Києві і др.) хоронили широкі маси народу перед винародовленням. В круг діланья цих Братств входили тоді усі ділянки суспільного й національного життя: школи, шпиталі, фаховий вишкіл, видавництва, друкарні тощо. Сьогодні переймили те все на себе світські організації. Церковні Братства обмежуються тільки на справах церкви й духовного життя громадян і на цьому полі вони роблять цю саму роботу, яку робили Братства сотки літ тому взад, а саме, хоронять націю, а в першу чергу молодь, перед шкідливими впливами сьогоденного світа, зберігають для нації морально здоровий матеріал.

Архибратство Б.М.Н.П. тепер на еміграції це чи не одиноке братство українське католицьке, яке існує і діє в Європі. Мусимо тому доложити всіх зусиль, щоб його поставити на належній висоті, щоб воно могло на правду виконати це завдання, яке на нього покладає українська католицька церква.

Ширити культ Божої Матері, це значить рівночасно закріплювати в душах нашої еміграції сильну й правдиву віру в нашому обряді. Ця горстка нас, що залишилась при українській католицькій церкві мусить стати розсадниками нашого обряду в майбутній свободній Батьківщині. Ясно, що розсадники мусять бути сильні й здорові.

Статут Братства є дуже скромний, але це не виключає поширення діяльності Братства. В наших умовах Братство мусить подбати про приміщення церкви, обстановку й прибрання церкви. Мусить подбати, щоб члени Братства точно відвідували церкву кожної неділі, сповняли свої членські обов'язки, приєднували нових членів, передплачували духовний журнал. Братство мусить взяти теж на себе обов'язок оформлювати національні свята в релігійному дусі, піклуватися релігійним вихованням в наших школах, коротко: вести апостольську працю серед еміграції. Братство жде сильної піддержки зі сторони організованого українського жіноцтва. Братство покладає великі надії на нашу молодь, в першу чергу на членів СУМ, бо їхнє гасло: Бог і Батьківщина. Член СУМ, який буде рівночасно членом Братства Б.М.Н.П. піде вірно за своїм гаслом. Кожний батько родини, кожна мати повинні бути членами братства, якщо вони хочуть зберегти свою родину перед заливом чужого моря. Статут Братства накладає на кожного члена моральний обов'язок виконувати практики релігійні свого обряду. Статут є так складений, що кожний член, навіть сидячи на валізках, може сповнити свої членські обов'язки. Братство, це організація, яка лучить нас духом і тому можемо бути його членами, пливучи по океанах і рубаючи ліс в Бразилії і живучи в таборах в Австралії. Треба мати тільки ту свідомість, що я є членом Братства Б.М.Н.П.

З ЦЕРКВИ Й ЗО СВІТУ.

„ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ В АНГЛІЇ”

В цьому місяці розіслано оказові примірники „Голосу Христа Чоловіколюбця” в усі ті місцевості Англії, де живуть українці.

Ми прохали адресатів не лише для себе „Голос Христа Чоловіколюбця” заперенумерувати, але також зайнятись в тих місцевостях поширюванням (кольпортажею) „Голосу” серед знайомих.

„Голос Христа Чоловіколюбця” коштує в Англії досі в передплаті річно: 7 шелінгів, один примірник 7 пенсів. Від тепер в місцевостях, де знайдеться принайменше 10 відборців нашого місячн. в кольпортера, буде коштувати один примірник лиш 6 пенсів.

Гроші за наш місячник і книжки слати на адресу:
V. Rev. F. Wolodymyr Malanczuk, C.S.S.R. 143, Saffron Hill, London E.C. 1
зазначаючи, що це гроші „за Голос Христа”.

Замовлення на книжки й місячник слати рівночасно на адресу Видавництва в Лювені, подану в кожному числі „Голосу”.

Римокатолицька Церква на схід від лінії Керзона

„Аннуарію Понтіфічіо 1946” подає, що на схід від лінії Керзона було перед переведенням переселення 1900 костелів, 1140 парафій, 1950 римо-католицьких священників та 3.248.000 вірних римо-католицького обряду. Поділялися вони на чотири дієцезії: Вільно, Пінськ, Луцьк і Львів. По переведенню переселення в дієцезії Луцьк майже нічого з цього не залишилося, в дієцезії Вільно шість деканатів з 250 тисячами католиків (переважно білорусини й литовці) та 132 священників. В дієцезії Пінськ 5 деканатів, 100.000 вірних і 41 священників. Цих вірних не слід однак рахувати виключно за поляків, бо було багато українців католиків римо-католицького обряду.

Перед початком ювілейного року

Святий Ювілейний Рік розпочнеться в дні 24 грудня 1949 року Службою Божою, котра з Риму буде трансмітована через радіостанції по всьому світі.

Ватиканська радіовисильня приготує поширення своєї програми з дотеперішніх 10 і півгодин в 21 мовах на 22 години, заповнені авдиціями в 30 мовах.

В ватикані очікують скликання Папою тайної Консисторії, на котрій мають іменувати 15 нових кардиналів.

Залюднення світа

Європа мала: в 1800 р. 188 мільйонів мешканців, в 1850 р. — 266 мільйонів, в 1900 р. — 390 мільйонів, в 1913 р. — 468 мільйонів, в 1939 р. — 542 мільйони.

Азія мала: в 1800 р. — 600 мільйонів, в 1900 р. — 830 мільйонів, в 1940 р. — 1.100 мільйонів.

Соціологи вже тепер морочать собі голови: чи й як довго при таким прирості людности можна буде всіх вижити.

Українці в Австралії

Досі прибуло до Австралії около 6.000 українців зі скитальщини в Європі. Поселено їх головно на східнім побережжю та в південно-східній частині. Це найкращі части того континенту. Найбільше українців живе в Аделейд, столиці південної Австралії. Всі імігранти є зобов'язані через два роки приймати роботу надану урядом праці та не міняти її без згоди, цього уряду. Австралія ставляє собі за мету оселення 20 мільйонів людей, але тільки білої раси, щоб забезпечитися перед напливом японців і китайців. Покищо є там лиш двох українських католицьких священників, один православний. Виходять дві українські газети. Дорога однак до Австралії далека, а слабосильні діти скитальців після її відбуття масово хворіють і вмирають. Всі новоприбулі з родинами мають на початках труднощі з мешканнями, бо тих є дуже мало. Можливості зарібкові, прожиткові, і вигляди на майбутнє на загал добрі.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”

На пресовий фонд нашого духовного журналу зложили: п. Іскат Антін — 25 франків, Брат Павло Марія, Ч.Н.І. — 64 франків.

Жертводавцям складаємо оцим щиру подяку.

О. Йосиф Схрейверс, Ч.Н.І.

ІСУСЕ ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

ЧАСТИНА ПЕРША.

Мужньою витривалістю в добрих їхніх постановах, влий в їхні серця щире бажання часто приймати Св. ПРИЧАСТЯ. Відганяй від таких усяку тінь страху перед кпинами й глузуванням, на які вони часто наражені з боку зіпсутого світа, котрий не має ніякої чесноти й висміває щиро побожних людей.

І Ти, Пречиста Діво, Матінко всього людського роду, охоронюй Своїх діточок перед впливами всякого зла. Стережи їхні молоденькі серця, щоб лютий пекельний ворог навіть не відважився доводити їх до гріха !..

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ.

ІСУС КЛИЧЕ ДО СВОЄЇ ЛЮБОВИ І ПРАВЕДНИХ І ГРІШНИКІВ

Ми своїм умом навіть не можемо поняти, якою безмежною радістю наповняється Пресвяте Серце Ісусове, коли Ісус знаходить таку душу, що жевріє любов'ю до Нього.

Одного разу Сестра Бенігна Фереро (котру Ісус називав Своєю Бен'ямінкою, любимицею та секретаркою Свого милосердя), запитала Ісуса :

„Для чого так дуже бажаєш любови людських сердець? Чи ж Ти не маєш у небі Ангелів і Святих, котрі Тебе люблять святою любов'ю?..”

„Правда” — відповів Ісус, — „Ангели й Святі в небі дуже Мене люблять. Вони люблять Мене цілою своєю істотою, — совершенно. Але Я бажаю, щоб й душі на землі також Мене любили, бо любов на землі є добровільна !..”

Ісус, котрий палає до цілого людства Своєю безмежною любов'ю всюди шукає сердець, щоб Його любили. Він немовби став подібний до того вбогого, що сидить біля шляху і просить в прохожих

милостині. Тією милостинею для Нього, — це любов, якої так бажає Його Пресвяте і відвічною любов'ю палаюче Серце. Той любові бажає він в кожного: як праведника, так і грішника. Праведника взиває. Він, щоб той більше й щиріш Його любив, — а грішника, щоб той перестав Його ображати.

Брате мій, чи ти ніколи не бачив Того Ісуса, Того бідного, голодного й спрагненого Ісуса на шляху твого життя? Чи ти не чув Його настійчивого прохання: „Сину Мій, люби Мене, заперестань вести грішне життя?!” — Чи ти ні разу не розумів, або й серцем не відчував, як Ісус говорив до тебе за посередництвом краси й величі сотвореного світа, через щастя й радість, яких ти нераз дізнав, а навіть за посередництвом терпіння й прикращів, що не раз тебе в житті зустрінули?

Ісус безнастанно кличе і праведного і грішника.

О, Він дуже любить чисту душу, що в простоті свого серця раз-у-раз повторяє: „Ісусе Найдожчий, люблю Тебе! Ісусе! я хочу віддати ціле своє життя з любови до Тебе, бо Ти вмер ізза мене. Ісусе, нехай ніхто не розлучає мене від Тебе! Я вірю, що коли я щиро Тебе любитиму, то Ти дбатимеш про мене!..”

Ісус так щиро-сердечно й гаряче любить праведну душу, Він із такою печаливістю про неї старається, що здається, у кожній хвилині Він навіть був би готов наново прийняти на себе людське тіло і вмерти ізза неї на хресті, щоб тим лиш справити їй приємність.

А коли хто справді віддався Ісусу, то і цей небесний Приятель мешкає у його серці, оздоблює його, захищає перед нападами пекельного ворога, вливає в нього чимраз більше ласк, потішає його у смутку, та підносить в упадках.

„Звеселіться й радуйтеся, що любите Його... щоб вам ссати й насичуватися потіхами із грудей Його, впиватися й розкошувати великим багатством слави

Його”, — так говорить Господь, — „рікою направлю на нього мир, й зливним потоком багатство й славу народів, а все вам на осолоду, мовби вас на руках носили, на колінах голубили! (Іс. XVI, 10 - 13).

„Як мати потішає когось, так і Я вас потішатиму!” — говорить Господь.

Але може знайтись і такий, що скаже: „Ісус взиває до Себе чисті душі, невинні серця. А я?.. Та ж я гидкий червячок, який тільки й вміє лазити в поганім болоті гріха. Для мене вже й вповні вистачить того, коли Той всеблагий і всемилосерний Господь не розтопче мене ногою!..”

О, бідний грішнику! Не забувай, що тебе також кличе до Себе Ісус. Ти ще не пізнав ближче Його Пресв. Серця, ти ще не відчував Його доброти й милосердя. Читай уважно св. Євангелію, де поміж іншим сказано: „Горнулися до Нього (Ісуса) всі митарі й грішники, щоб слухати Його! І нарікали фарисеї й книжники, кажучи: Він грішників приймає та їсть з ними.

Він же оповів їм таку притчу: Хто з вас, мавши сотню овець і втративши одну з них, не покине дев'яносто і дев'ять у пустині, та не піде за згубленою, аж поки знайде її? А тоді візьме її на свої плечі, радіючи. І прийде до дому, скличе приятелів і сусідів, та скаже їм: Радійте враз зі мною, бо я віднайшов свою згублену вівцю. Кажу вам, що так на небі, більше радости буде ізза одного грішника, що покається, чим ізза дев'яносто дев'ять праведників, котрі не мають потреби каятися.

Або, яка жінка, мавши десять драхм, а згубить одну драхму, не засвітить свічки і не стане замітати хати й пильно шукати, аж поки її знайде? А тоді, скличе приятельок і сусідок, та скаже їм: Радійте зі мною, бо я віднайшла драхму, яку я загубила.

Так кажу вам, буває радість перед Ангелами Божими з одного грішника, що покався!..” (Лук. XV, 1 - 10).

Чи знаєш, хто це сказав? — Сам Божественний Спаситель! Ця драхма і загублена овечка — це ти! Вернись отже до Ісуса. Він тебе візьме на Свої найсвятіші плечі і занесе до Своєї вівчарні.

І коли ще тебе оці слова не переконують, то читай (Лук. XV, 11 - 32) про блудного сина. Він покинув свою рідню, промарнував своє майно, жив якийсь час у достатках, а потім попав у крайню нужду, і вкінці таки знову повернувся до свого батька, впав йому до ніг і благав прощення... А коли вже здалека помітив його, невимовний жаль та біль стиснув його серце... Він вибіг своєму синові на зустріч, кинувся йому на ший, поцілував його, і звернувшись до своїх слуг, сказав: „Принесіть найдорожчі вбрання, одягніть його, та дайте персня йому на руку й обуву на ноги. І приведіть мені годоване теля й заколіть його: почнемо їсти й веселитися, зо оцей син мій був мертвий і ожив, пропав був і знову знайшовся!” І почали веселитися.

Блудний син, це ти, — а щиро-люблячий батько — це сам Ісус. Ти віддалився від Нього, ти своїми грішними забаганками й життям на манівцях, утратив своє майно, т. є. скарби ласк, якими наділив тебе твій небесний Отець.

Тепер ти находишся в стані нужденного жебрака, але коли ти захочеш вернутися до Ісуса нині, то Він тебе прийме із щиро батьківською любов'ю, Він тебе почне сердечно обнимати, забуде на твої гріхи, віднайде для тебе світле вбрання невинности, і радіючи з Ангелами і Святими в небі, скаже: „Цей син Мій був мертвий, та й ожив, пропав, та й віднайшовся!”

Не думай також, що Христос захоче задержати у Своему Серці пам'ять про твої обиди. О, ні! — „Як далеко схід від заходу”, — впевняє нас Псальмопівець, — „так далеко Господь віддалив від нас наші проступки... Він чейже знає постать нашу, пам'ятає, що ми взялися з пороху!” (Псал. СІІІ, 12 - 14).

ВИДАВНИЦТВО О.О. РЕДМПТОРИСТІВ В ЛЮВЕНІ
BIBLIOTHECA ALFONSIANA

має на складі й до продажу свої власні й чужого видання
добрі та дешеві українські книжки.

Подаємо найновіші видання :

- 1.) **СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ Господа Нашого ІСУСА ХРИСТА**
сторін XXIV + 509 20 фр.
- 2.) **ЯК ГОДИТИСЯ З БОЖОЮ ВОЛЕЮ ?**
сторін 60 10 фр.
3. **НАША ЖЕРТВА — МОЛИТОВНИК**
сторін 175, в тривалій оправі 50 фр.
- 4.) **„НІЧ У КВІТКАХ” — п’єса на 1 дію у 9 сценах.**
сторін 56 25 фр.
- 5.) **„МОЯ НЕБЕСНА НЕНЬКА”**
сторін 216 25 фр.
- 6.) **МАЛИЙ КАТЕХИЗМ Християнсько - Католицької релігії**
сторін 58 15 фр.
- 7.) **ПОЩО СПОВІДАТИСЯ ? — 2-е видання**
сторін 30 10 фр.
- 8.) **Малий Підручник для вжитку провідників і членів**
Архибратства Божої Матері Неустанної Помочі
основаного ОО. Редемптористами. — Сторін 96 10 фр.
- 9.) **ОБ’ЯВЛЕННЯ СЕРЦЯ МАРІЇ В ФАТІМІ**
Найновіша книжечка про Фатіму
сторін 70 20 фр.
- 10.) **„ХРЕСНА ДОРОГА” — В тексті св. образки XIV стацій**
3-те видання, сторін 35 10 фр.
- 11.) **БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТУ**
На підставі чотирьох Євангелій і Апостольських Дій.
В тексті багато ілюстрацій, сторін 156 25 фр.
- 12.) **КАТОЛИЦЬКЕ ЖИТТЯ**
В полотняній оправі, сторін 200 75 фр.
- 13.) **КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ**
Сторін 58 20 фр.
- 14.) **Маркіян Шашкевич — на тлі відродження Галицької**
України (з ілюстраціями в тексті). Сторін 104 25 фр.
- 15.) **В 300-ліття смерти Йосипа Велямина Рутського ЧСВВ**
Київо - Галицького Митрополита (1637-1937)
з ілюстраціями, сторін 72 15 фр.

16.) **КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ „ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”** на 1949 Б. Р. з многочисленними ілюстраціями з церковного й народного життя українців на скитальщині.

Ціна одного календара 15 фр. Хто замовить десять календарів дістане один даром.

17.) **„ГОСПОДИ ВОЗЗВАХ К ТЕБІ”** — Молитовник
сторін 445 50 фр.

18.) **„ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”**
Річники : I - II і III-тій в ціні по 50 фр.

Читачу, чи є в Твоім домі Ікона Матері Божої Неустанної Помочі? — Якщо ні, питай за нею свого Душпастиря, або прямо пиши до нашого Видавництва. — Видавництво ОО. Редемптористів видало гарно виконані образи цієї Ікони й поширює їх по дуже приступній ціні від 4 - 25 франків бельгійських, залежно від величини образу. — В кожній домівці, де мешкають українці, повинна бути ця Ікона. — При збірних замовленнях значний рабат.

4e Jaargang
**DE STEM VAN CHRISTUS
MENSENMINNAAR**
MAANDSCHRIFT IN DE OEKRAINSE TAAL
uitgegeven door de :
Bibliotheca Alfonsiana
Brabançonnestraat 97, Leuven, België.
Postcheckrekening Nr 45.10.11.
—::—
Begin van den nieuwen jaargang 1 Juli.
Jaarlijks abonnement : 50 fr.
Halfjaarlijks abonnement : 30 fr.
Een nummer kost : 5 fr.

Читайте й поширюйте „Голос Христа Чоловіколюбця”, але рівночасно не забувайте про обов’язок прислати передплату.